

Provetider.

Lo Fortællinger.
Af Cornelia Revetzow

Oprejsning.

(Sluttet.)

Der vil Ole og jeg arbejde en Time tid hver Aften, og ogsaa om Morgenen, naar Dagen bliver senere. Alt skal indrettes ganske som du synes, og naar du kommer dig rigtig, skal du sidde derude i Selen, glæde dig over Dugle og Blomster og vinde Kræfter. Og du skal glæmme," hans Stemme bævede, "rent glæmme, alt det sørgelige, du har gennemgaaet. — Na, gård ikke faad, Ole, kanst du ikke have det?"

"Du maa lade mig græde, Na, og du maa lade mig tale. Send Børnene ind i Køkkenet og tænd saa Lys, for jeg maa se dig lige ind i Øjnene, naar jeg taler. — Du har haft en elendig Aften, jo du har, for jeg ledte dig selv ind i Driften og jeg irrasionerede dig ikke at gaa til Rosinus og hans kone, men selv blev jeg hjemme, og lærte Gang du kom omtaaget hjem, talte jeg haardt Ord og sidste dig fra mig. Og for hver Gang det gæntog sig blev jeg haardere og foldere. Du var for mig som to, og jeg havde den ene, der ødelagde den anden, som jeg elskede. Den fine Sine luffede jeg ikke engang op om Søndagen, men forlangte, at du skulde rejse med det lille Sovekammer, hvor Seng og Bugge tog den meste Plads. Og naar du saa vendte om, for du var jo endnu i lange Tider, troede jeg, at nu var alt i Orden og saa bød jeg igen det lille Glas til Maden og det var rent galt. Mad var Nabo, Rappesomageren, hvem du egentlig holdt af, var jeg altid uventlig og tilfældig traf han sig heldigvis. Han holdt jo af at prædike lidt, og da du engang fortalte ham, hvor lykkelige vi nu var, sagde han: „Ja, ja, Børn, det kan være godt nok, men rigtig lykkelige bliver man dog først, naar man har givet sig helt over til Gud.“ — Det har Nansen maasse gjort, sagde jeg ligesaa højt, og saa aabnede jeg Døren, som sukkede jeg, han skulde gaa. Det gjorde han ogsaa straks, men da jeg udråbte: „naa, det var da godt vi blev iri for det hellige Svøgeske, sagde du bebrejdende: „Na, Ole, han var god og deltagende mod mig, da du var syg.“ Men jeg blev vred, for jeg holdt ikke af Tilrettelæggere, og du maatte snakke godt for mig, for jeg blev mild igen. Da jeg i Nat hørte dig klage og bede derude, forlod jeg lige med eet — det var som et Star blev truffet til Side — hvor stor min Skyld var, og jeg lovede mig selv, at det skulde blive anderledes. Jeg burde have modtaget dig med aabne Arme, naar du var angervild, ikke tvivlet paa din gode Villie, men fortaet hvor suag den var og derfor fjættet og hjulpet den. Var jeg indat den til Ringstid, som du bad mig om, havde du maasse holdt Østet den Dag i Dag. Men nu vil jeg være anderledes, Niels, og saa vil du blive anderledes, min Skærlighed vil holde paa dig."

"Det kan den ikke, Ole, jaalst som min Skærlighed til dig kan. Sels i de Tider hvor jeg vadede mit Arbejde og var ædru, saa Lyden til de stærke Driffler paa Yur for at gibe mig, naar jeg et Djævelst glente at vaage. Det var en ivær Kamp og du ved bedst, hvor tidt den endte med Nald. Antag dig, Ole, har jeg aldrig gjort. Du havde Ret, jeg llet, og derfor taalte jeg alt. Da nu vil jeg betro dig noget vidunderligt. Da jeg i Morges fænte en Taf opad for de gode Klader og for, at jeg havde faaet min gamle Plads, grebes jeg med et af Naldet for at det alt skulde være forjagtes, og jeg begyndte fortra. Jeg kan ikke lade være, Nerre, nej, jeg kan ikke, raabte jeg i min Nald. Men saa var det som en Stemme indefra hørte: „Nej du kan ikke selv, men ved Herrens Kraft kan du!“ Da jeg fælte i samme Nu en Røde, der ikke kan beskrives, for alt, hvad der er stærkt, derimod maatte et Glas Mælk, Søster Margrethe gav mig i Middags, udmærket. Vøsten er taget bort, Ole, lønet være Gud! — Saa kan jeg aldrig været til Møde før."

"Ole var overvældet og maasse ogsaa en lille Smule skuffet. Du ved nu, Niels, at jeg havde i Sinde at overvinde dig med min Skærlighed, og du ved ogsaa, at jeg tænner mig skuldig. Sig, at du tilgiver mig."

"Jeg har ikke noget at tilgive, men meget at anse, dog for Gud er vi jo alle Syndere." Han knælede ned ved Sengen: „Herre i Himlen, tilgiv os begge og velvillig os! — Nu skal du love, lille Mor, for du er træt," han flappede hendes kind med nænsom Haand, „Taf, at din Skærlighed er uforsandret!"

"Niels, du maa ikke gaa i Morgenen, for du har faat Karvel, sover jeg, maa du vasse mig."

Niels Maden niffede samtlydende, men da han om Morgenen saa hende ligge i en rolig dyp Søn med et fredslidst Udtryk i det blege, amsagrede Ansigt kunde han ikke faa det over sit Hjerte at fortrøse det. Saa tog han da Jdas Taale og strej med store Forfrøitshøjtaaler: „Godomorgen Ole, du maa ikke være led af, at jeg er gaadt, men jeg nænnede ikke at vasse dig. Og skal vi saa være enige om at talte Gud, der har været som god imod os."

"Ole læste Ordene om og om igen, og saa prøvede hun at talte Gud. Men hvordan skulde de mange Tæmer til Aften dog gaa? — Naa, der kom Søster Margrethe da endelig."

"Godomorgen! De fer jo hel flink ud."

"Jeg har det ogsaa godt, men kan dog ingenting, for prøvede jeg at staa op, men tumlede tilbage."

"Hvad maa jeg høre! Nej bliu De sunkt i Sengen ligen ud, i det mindste. Saa snart det lader sig gøre, skal jeg nok forlade Dem, fan De være vis paa."

"De vil da ikke holde op at komme, Søster? Jeg trænger saadan til en at tale med. Na far Dem ned og hør paa mig. Fortiden bliver saa levende, naar man saadan ligger hen og tænker. — Naa her skal gøres i Stand først, ja jeg maa vel seje mig og lade Dem raabe."

Saa snart alt var ordnet, satte Søster Margrethe sig huggelig til Rette ved Siden af Sengen med en anselig Strømpebunde, og Ole begyndte:

"Mine Forældre døde, for jeg blev voksen og straks jeg var konfirmeret fik jeg Plads som Børnevogt hos en Major. Der var fem Børn og Arbejdet var over mine Kræfter, saa jeg blev der kun to Maanedes. Derefter fik jeg Tjeneste hos et Par gamle Skolelærere, der holdt mig til Orden og Skærlighed, men ikke forstod sig paa, eller brød sig om, de mange Tanter, der rører sig i et ungt Børns Sind. Den gamle Kone

var flink til Madlavning og flink til Haandarbejde og vi arbejdede i Køkkenet, eller sad ved Vinduet og seede den hele Dag. Hun holdt af at tale om sin Ungdom og om Sønnen over i Amerika, men jeg fænte efterhaanden alle Historierne, ja, kunde dem udenad, og saa bliver man tilfældig træt. Skolelæreren læste sommetider højt om Aftenen, men det var gerne over min Forstand. Om Søndagen skiftedes Sengen og jeg om at gaa i Kirke, eller lave Maden, men det ene var mig ligesaa fært som det andet."

Saa kom Niels til at tjene hos Købmanden lige overfor. Han saa saa artig, frejdig og god ud, og jeg syntes, at han var saa søn. Der var snart Hilsen imellem os og, af og til, fandt vi ogsaa Vælsigthed til at besøge et Par Ord. Madammen blev vred, da hun mærkede det og sagde, at hun nok nødtes til at spærre mig inde, men Skolelæreren gif lige over til Niels og talte med ham, og saa sagde han til sin Kone, at da Skolen havde reelle Demstater, var det en artig Sag, at vi blev skærlighedsfuld, og et Par Maanedes efter holdt vi Bryllup. Se, det er mit Livs Historie, Søster. Jeg fænte kun lidt til Gud, meget mindre, end Niels gjorde, for han bad dog sit Bødvord Morges og Aften og holdt af at gaa i Kirke de høje Dellsdage. Over Gang af sit et Børn velsigtede han det ogsaa, og sagde, at vi i Forening skulde give det Gud i Vold. Og saa snart vi kunde overkomme det, lod han det ogsaa gåbe."

Men hvor er jeg dog kommen hen? Det var da De talte om, at vi skulle skilles, Søster, saa maatte jeg frem med alt."

"Jeg har ikke talt om at skilles, jeg haaber, vi skal vedblive at være Børn og tilfældig mødes deroppe i Aarshjemmet. — Saa nu er De træt af at tale og skal rigtig hvile ud. — Et vil jeg dog spørge om, begynder De ikke at længes efter Deres lille Dreng?"

"Jo nok paa en Maade, og jeg er da glad, at vi har ham, men endnu taaler jeg kun daarlig den Uro, der følger med saa lille et Børn. Men jeg længes efter Niels, Søster, der er længe til Aften. Vore Fætreren nu ikke kommer og ødelægger det alt."

"Hvolder han sig til Gud, og det tror jeg han vil gøre, har Fætreren ingen Magt over ham. — Nu maa De vise dette blodige Og og driffler et Glas dejlig Sødme. Doktoren siger, at De mest af alt trænger til god, rigtig Ernæring. Er der snart i Selen, naar det altid ud over Mødern, der jo hellere undværer selv, end lader Børnene mangle. Jeg har set det mange Gange med inderlig Deltagelse og med Verbødighed."

"Det falder ganske af sig selv, Søster, og forjerner ingen Næs, men det går nu alligevel godt, naar De taler saa kærligt om det. — Ja, i Dag smager Maden rigtig nok udmærket, men Træthed er der nu alligevel. De Doge, jeg gif paa Væfferiet fuld af Brede, Trods og Sorg, tog min sidste Kraft. Nu er alt forbi, tænkte jeg sidste Dag, da jeg, ligesom skæftet, faldt om paa Sengen, og saa skulde det blive Begyndelsen til et nyt Liv. Karvel, Søster, og Taf, tilfældig!"

Det varede ikke længe, før Ole sov, og da hun omfæder vaagne, stod Jda foran Sengen med Middagsmaden i en Svaanfuro. Det smagte godt og det gjorde godt. Hun tsejede sin lille Bage og talte med hende om Naders Gave og alt, hvad den skulde indeholde. Saa luffede hun Øjnene igen, men vil ikke rigtig, dog var det som hvilede hun i Trævers Stigge og havde en Glæde i Bente."

Første April flattede Niels Maden ind i en Skit-lejlighed over i Øenshuset. Det var en fjerde Sal med to Bærelser og et Køkken med skraa Bagge. Der var malet og tapetseret til de nye Rejere og Selen flinnede Ole i Møde, da hun mere baaret end ledet af sin Mand traadte ind i det nye Hjem."

Det gif kun smaat fremad med Kræfterne, men det gif dog fremad Dag efter Dag, og hun overtog efterhånden sine lettere Husmoderlister. Hansemand, der var kommen tilbage til Hjemmet, turkede om i Stuen, holdende sig ved Stolene og det aflange Bord. Imellem faldt han og saa maatte han strøses. Jda satte ham op paa Møderns Sted, da Ole endnu ikke kunde løfte det store kraitige Børn."

"Ses, ses, lille Hans! Møderns egen lille Hans. Du kan da se, Jda, hvor han ligner sin Far?"

Jda betragtede ham opmærksomt. Nader var saa stor og brun, Hans saa lille, hvid og rød, men da Mødern sjenlantig ventede et Ja, sagde hun det."

"Nu skal jeg sere ud med Hans og blive udenfor i den store Gaard til Søster Dannes Falder os ind til Middagsmaden, og lige naar vi har spist truller vi hjem med din Mad, Møder. Men i Mellemtiden skal du driffler Mælk og det skal jeg vasse paa, siger Søster Margrethe. Hun skærfæde et spingende julst Glas af Mælkmanden."

Saa sad Ole da alene og det gjorde hende godt. Hænderne var ikke ledige, hun seede Kinned til Børnene, og ogsaa til Manden og sig selv, der saa flere Stykker tilklippet Løj i skommedesurfen. Rappesomagerens Kone havde laant hende sin Maskine, men lært maatte hun love at arbejde lidt, og hvide tidt i den første Tid. Det var en venlig, takkelig Kone hævpede forre, med gode, blide Øjne og et moderligt Bæsen. Hun havde selv ingen Børn, men holdt af Børn. Sønt kun var Mandens trofaste Medhjælper i Arbejdet, fandt hun dog Tid til at besøge Ole og hvor tillærdig hun var, fortalte hun dog altid et og andet, der interesserede Ole og læstede hendes Tanter. En Dag kom hun ind med en Kruffe Gømming, som Biene i hendes Barndomseng havde lavet, og Ole hørte om de dejlige Yngdaffer, det store, magtfulde Bøsterhaan, de barfle Øttersaastorme og alt hvad Biferne dsejede, og det var som saa hun hele det usjonne, forlangende Liv som læstes deroppe, for sine Øjne. Konen prædiftede ikke, nej ikke en Smule, men Gud blev alligevel for gennem det, hun fortalte, og naar hun var gaadt, havde Ole meget at grunde over, og medens hun seede det nye Løj gif hun i Rette med sig selv."

"Naa, Niels Maden, hvordan gaar det? Jeg synes De tager fat, som havde de tre Mand's Kræfter." Grosfereren faa velvilligt paa den irrige Arbejder."

"Det gaar godt! Taf for den Modtagelse, jeg fik første Morges; det har længe brændt mig, at saa Grosfereren sogt Taf."

"Paslar. — Kom Konen sig?"

"Ja, Gud være lovet!"

"Er det Deres Søn den dejlige Dreng med Skolterne, der henter Dem hver Aften?"

"Ja, han er sin Møderns udtrykte Villed."

"Nej, virkelig, saa maa hun sandelig være en finst Kvinde."

"Det er hun ogsaa, Herr Grosferer, især nu, hun er raff og glad, men De kan nok tænke hvordan hendes Liv var dengang."

"Hvad Fortiden hvile. Det er glædeligt at se et Menneffe kæmpe imod og seje over daarlige Væner."

"Na, jeg Stæffel, det er nok som der staar:

For egen Kraft den er kun suag, let kan os Fjenden fælde."

Grosfereren slog ud med Haanden:

"Jeg fænder det, fan det udenad," han var ilde berørt og vilde gaa, men betænkte sig og sagde: „Fortneren her er en gammel Mand, og naar han træffer sig tilbage, skal den af mine Arbejdere, jeg stoler mest paa, have Pladsen. Ja, jeg siger det bare." Han niffede og gif ind."

En Aften da Niels Maden og Ole gif hjemad med usjonne Skridt standsevede de af Fætreren."

"Men, Niels, er det dig? Du ligner jo en rigtig Gaardejer. — Ser vi dig aldrig nebe hos os?"

"Nej, aldrig, Rosinus, og doog dig for at løffe andre, som du har loffet mig." Stemmen var mere brøvet end vred, og han gif rolig sin Vej, uden at ændre de Skældsord og Forbandelser, der slingedes efter ham."

Arbejdet i den lille Høve stred raff fremad. Det var Vøler, Vrimler og Berleghaciater i Mæser og enkelte Rulle Paastellier med store Snopper, der allerede begyndte at gulle. Vøghuset kunde drejes rundt efter som Vinden blæste, saa Møder altid kunde sidde i Ly. Tanken paa hvad der vilde være godt for Møder og hvad hun vilde synes om, havde jo været den raadende i hele Arbejdet, ogsaa i Erndningen af den lille Høffenshaue i Vøgarunden med sine startoffekræfter, Raalplanter m. m."

Den 7. Maj, Taarsdagen efter Brylluppet, førte Ole hørben i Svoovogin, Søster Margrethe fulgte med og Niels Maden og Børnene tog imod hende, da hun tog ud. Saa gif hun, varmt og smaat fra Begyndelsen, men efterhånden med fastere og stærkere Skridt justende sig paa Mandens Arm hen til Haven, hvor et anseligt Dæmbrøgsflag vajebe."

"Det er en Gave fra min Vedtsejader," opluste Diakonissen glad."

Men Ole havde ganske stille, ligesom overvædet. Et Bogstuen fang, Stæren høttede, og Børnene jublede, men nye Dagaver ventede paa Søster Margrethe."

Hvor Jesus blev født.

Et Rejsenotid af Henry H. S. i. n. g.

Det er mere end to Aar siden, at jeg var i det hellige Land. Og dog banker mit Hjerte endnu af Glæde over, at jeg har faaet Lov at træde paa de Steder, hvor Herren vandrede, at jeg har funnet smale paa den Jord, hvor Jesus blev født.

Ved man da virkelig, hvor Jesus blev født? Der paa fan der foares baade Ja og Nej.

Vi ved, at det var i Betlehem. Og Betlehem ligger der endnu, en lille By kun en Mil's Vej Syd for Jerusalem, den lykkeligste blandt Judda Stæder. Den ligger yndigt, med store Støvsjyder med Vest og ret frodige Dale mod Syd. Beboerne regnes for de smukkeste i Landet og er derhos de dygtigste og intelligente, men Betlehem er ogsaa den eneste næsten helt kristne By i Landet, idet dens 11,000 Indbyggere skal være kristne alle paa en 300 Muhammedanere nær.

Da i Betlehem offer de jo ogsaa Jøin Fødested. Den hellige „Nødværtskirke" er bygget derover, en Del af den tilhører Vatikanerne (d. v. s. de romerske Katolikker), en lille Del Armenierne, og Sovevedelen de groffe Katolikker. Og under Nødværtskirken træffer sig som en Skrypt en stor naturlig Klippehule („Grotten"), hvor Sagnet siger, at Jesus blev født.

Men er det sandt? Der er jo saa mange Legender, som er digtet langt senere, saa mange Kællioier, som ikke fan være de rigtige. Ja, dertil maa vi foare: Historisk siffer er det, at Kæstjer Konstantin fun godt 300 Aar efter Jøin Fødel' lod en pragtfuld Vøllika rejse paa dette Sted. Der er ingen Tvivl om, at selve den skønne Sjøsthal, der endnu danner Grafekirkens Hovedstift, hævmer fra Konstantin. Allerede dengang troede man altsaa, at her var Stedet. Og Overleveringen gaar endnu længere tilbage; thi allerede Julius Martir i det 2. Aarhundrede taler om, at Jesus blev født i en Hule. Nu er dette vel ikke dermed et historisk siffer Bevis; men saa meget maa vi dog indrømme: at de halvaudet Hundrede Aar efter Jøin Fødel' havde lettere ved at faa det rette Sted at vide end vi efter 1900 Aars Forløb, og at der ikke er noget til Hinder for at tro, tværtimod meget, der taler for, at hvad de dengang antog, har hvilet paa Overlevering fra endnu ældre Tid.

Der er maasse slet ikke saa lille Sandfærlighed for, at Kirkens gamle Overlevering har Ret. De talrige Klippehuler bliver ogsaa nu om Dage ofte bragt til Tilflugtssteder for Kvaaget og liffelighedsvis ogsaa til Beboelse. Og bliver der nogen Uffershed tilbage, fan man i alt Fald sige, at der er lang ældre Vidnesbyrd om, at dette er Jøin Fødested, end der findes for, at den 25. December er Jøin Fødestdag. Derfor staar det saadan for mig, at ligesom den Viden, at vi ikke historisk fan bevise noget om Jøin Fødestdag, ikke hindrer os i at holde Jul (thi vi ved jo, at vor Kæstjer er født, og een Dag enes vi da om at fejre som Mindesdag derfor), — lige saa lidt fan den tilbageblivende Uvisshed om det usjagtige Sted hindre os i at prisfe Gud i Nødværtskirken i Betlehem. Vi er jo i Betlehem, og her i Davids lille By var det virkelig, at det skete. Saa lad os fan trostigt — uden at fornægte vor „vidensfabelige" Samvittighed — forene os med Gud's Volk gennem mere end halvaudet Kartusinde og tilbede i Grotten.

Gaar vi da med de mange bedende, der flokkes her, ned ad Stentrinene under Grafekirkens høje Aar, naar vi snart i den ret snævre, uregelmæssigt formede Klippehule, hvis Arme breder sig til flere Sider. Det hellige Midtpunkt, vi kommer ned i, er optaget af mange lofbare Gangelamper, og Bagene efter katolik Stif betrusne med rødt og blaat Løj, saa man fun sijn og berfer den naturlige Klippe. Og her staar vi da — lige under Kirkens Nøstalter — foran en Førdøning med

Jndskrift omkring: Sic de virgine Maria Jesus Christus natus est, d. v. s. f. Her blev Jesus Kristus født af Jonsfru Maria.

En fort Juleprædiken; men den, som ved, hvem han var, sniffer den ikke længere. I denne lille Sætnings Ord ligger hele Evangeliet's Følge. Saa har vi andet at bestille end at drive historisk Kritik over tvivlsomme Legender eller at forarges over aandlige Kirkeskikke; vi snæler med alle dem i vor jalnde Slægt, som trænger til Frelse og vil lade sig frelse af Guds Naade og nænner i Tilbedelse paa den Tone, Forson har fun get os for:

Mit Hjerte altid banker i Jøin Føderum; did famles mine Tanter i deres Hovedrum. Der er min Vængel hjemme, der har min Tro sin Stat. Jeg fan dig aldrig glæmme, du føbe Julenat.

Men ser vi os nu til Affed otter om i Hulen, møder vi igen Vægendens frodige Væst. Her — tæt ved Fødestedet — skal Krøbben være; det vil sige: den „originale" i Kluppen huggede Stenkrøbbe skal være som til Rom og udgør en af Kirken St. Maria Maggiore's fornemste Kællioier, men her paa Stedet har man indfat en Kopi i Marmor — hvor ægte katolik Stiftemme fer vi i Halmørket et Gul i Jorden, det skal være „den hellige Familis Høve", mens de boede her; men efter russisk Overlevering skal Hullet være frembragt ved at Betlehem's Stjernen her faldt ned fra Himlen efter at have fuldført sin Væring! Nar ved Krøbben fundet et Alter paa det Sted, hvor de Vise skal have tilbedet Børnet.

Saa fortsattes Hulen gemmen en ret snævre Klippegang, til vi naar et større Rum, hvor Jøsef skal have hvilet, da han modtog Englebudet om at drage til Egypten. Videre frem naar vi „Mordarotten", saa faldet i Mindet om Børnemordet i Betlehem, enten fordi man her beskaftede Snaabørnernes Hjærtsfæller eller fordi to Møder gemte sig her med deres Børn, men blev fundet og udræbt hermed. Ved Siden af dem hævger et gammelt rørende Billede, der fremvulser Kristus barnet faaende midt iblandt alle de smaa morderde Børn, førende dem til Paradis. Og endelig disse man i en anden Sidegang det Sted, hvor den berømte Kirkefader Hieronymus, Vibelens Overfætter fra det 4. Aarhundrede, tog Vølja, da han drog til Betlehem for at tid at doele der, hvor hans Kæstjer var født.

Hvor megen Sandhed der er i disse Sagn, bryder vi os ikke om at undersøge; de fleste er vist født ud af den bønlig fromme Fantafis Træng til at levende-gøre det hellige Sted. Men derfor forarges de os heller ikke. Vi er naekt ind til det Troens og Tilbedelsens Hjærtepunkt, hvor alle, som befænder Jøin Naad, katolikker og Protestanter, lærde og ulærde, mødes og bliver eet. Vi har — ikkeds alt, hvad der skiller Guds Børn — dog fun een Herre og een Tro, derfor ogsaa een Jul — og eet Betlehem.

A new Book Devotional Readings

FROM LUTHER'S WORKS

For Every Day of the Year

By Rev. John Sander, L. H. D.

Cloth, \$1.00; Half Morocco, gilt top, \$2.00.

These selections have been made chiefly from Luther's sermons and devotional writings. The aim has been to introduce Luther to a larger circle of English readers. "Luther and his work are not known in this country as they should be. America does not realize what an inheritance she has received from Luther and the Lutheran Reformation. The best way to understand Luther is to have Luther himself speak."

The chief aim of the book, however, has been to give the reader a better understanding of the Holy Scriptures, to bring him to Christ, and to furnish him comfort and consolation in his Christian faith. Luther's words occasionally appear vague and enigmatical, but in reading farther his meaning becomes clear and is found to be forcible and even beautiful.

The readings are well chosen, the necessary changes well made, so as to make the reading for each day appear as one continuous whole, and throughout the whole book the seasons of the church year have been observed.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebraska.

Nogle fortrinlige Kristelig: Fortællinger

til særdeles lave Priser.

- Artep: J herrens Skole..... \$0.50
- U. E. O. E.: Harold's Hustru ..... .50
- Ralph Connor: Himmelløben..... .50
- Eggleston: J Kampens Bølder..... .65
- Hofften: Et Besøg hos de gamle Præstefolk..... .65
- Ingraham: fyrsten af Davids Hus ..... .75
- Præstegaarden i Hazgen og i Jndien (2 Bde.) 1.00

Alle disse Bøger er smukt indbundne i Hæftingsbinder med Guldræk.

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Neb.